

Op weg naar een wereld van verbroedering

“Vorig jaar de aardbeving, toen de orkaan, toen de cholera. Haïti is geteisterd. Een enorme golf van sympathiebetuigingen vanuit de gehele wereld kwam als antwoord. Wij willen allemaal dit volk dat zo overspoeld is met rampen nabij zijn.” (Broeder Alois, Rotterdam, 29 dec 2010)

Karl (Haïti) heeft vijf jaar geleden enkele maanden doorgebracht in Taizé. Een jaar na de aardbeving op 12 januari 2010 deelde hij het volgende bericht:

Terwijl wij ons voorbereiden op de herdenking van onze broeders en zusters die slachtoffer waren van deze ramp, willen we proberen om ons voortdurende vertrouwen te hernieuwen in het licht dat de voetstappen begeleidt van de jongeren van vijf continenten die op pelgrimstocht gaan naar de kleine heuvel van Taizé.

Ik nodig u opnieuw uit om te bidden voor al hen die op deze droevige dag hun drift van solidariteit en generositeit niet voor ons hebben verborgen en die deze arme onschuldige mensen zijn komen helpen, deze weeskinderen die huilden terwijl ze hun familieleden begroeven en het puin van hun huizen opruimden met hun zwakke vingers.

Ik vraag u ook te bidden voor onze broeders en zusters die slachtoffers zijn van cholera. Hun huizen werden vernietigd door de aardbeving. Hun velden werden verwoest door orkanen. Zij hadden geen ziekenhuizen, geen water om hun dorst te lessen.

Vandaag, na een jaar van leven in de kampen waar zij nog altijd wegwijnen in de meest verachtelijke ellende, blijven zij nog steeds hopen op noodmaatregelen en een betere toekomst.

Bid er tenslotte voor dat de reconstructie van Haïti mag beginnen met broederschap, echte liefde, en voor de noodzaak om het puin uit de harten te ruimen van allen die dit proces tegenhouden.

“Na de Latijns-Amerikaanse ontmoeting in Chili, heb ik twee dagen in Haïti doorgebracht. Jaren geleden zijn een aantal van ons daar ook geweest, samen met broeder Roger. En sinds die tijd is de band met dat land steeds sterker geworden. Vijftientig jongeren uit Haïti hebben deelgenomen aan de ontmoeting in Santiago.” (Broeder Alois, Rotterdam, 29 dec 2010)

Iliana (Haïti)

Ik had al de gewoonte om naar de liederen van Taizé te luisteren en ik had gehoord over de gebeden en de ontmoetingen. Maar door het zelf te beleven in Santiago was voor mij een buitengewone ervaring. Wat me het meeste heeft geraakt, was de gastvrijheid en de gemeenschap tijdens de ontmoeting. Ondanks de verschillende volken, culturen en tradities, heersten het delen en het vertrouwen.

De gebeden samen, zo diep en zo rakend, hebben mijn geloof nieuw leven ingeblazen en me hoop gegeven. Nu blijf ik hopen om als dochter van God te leven in alle beproevingen die wij moeten doorstaan. Vandaag kan ik getuigen in mijn gemeenschap, in mijn land, dat ik God heb ontmoet en dat ik zijn vreugde deel. Ik zeg tegen mijn vrienden dat ze erop kunnen vertrouwen dat God trouw blijft. Ik vertel ze ook dat we duizenden broeders en zusters hebben die met ons mee bidden en die rekenen op ons nederig gebed.

Exantus (Haïti)

De ontmoeting in Santiago rondom het thema “Op weg naar een wereld van verbroedering”, was een onvergetelijk moment, gedeeld met jonge Latino’s en jongeren van andere continenten.

Als ik zeg dat het een onvergetelijk moment is, is dat omdat wij leven in een land gesplitst door jaren van crisis, een land dat oog in oog staat met te veel problemen. Toch, door te delen met anderen, hebben we kunnen ontdekken dat we niet alleen zijn. Overal zijn er uitdagingen die jongeren van mijn generatie moeten aanzien en moeten overwinnen. Het moet ook onderstreept worden dat de ontvangst die we in Chili hebben ontvangen in de parochies en de gezinnen laten zien dat we op de goede weg zijn— en ik kom uit een land waar gastvrijheid ons eerste kenmerk is, als resultaat van onze geschiedenis met andere mensen.

We zijn thuis gekomen met veel vreugde in ons hart na een ontmoeting te hebben bijgewoond vol met spiritualiteit, delen en solidariteit. We zijn vastbesloten om efficiënter te gaan werken met enkele jongeren uit de Dominicaanse Republiek, die ook met ons willen werken aan de blijdschap en de welvaart van een harmonieus eiland, aangezien we in Chili de mogelijkheid hebben gehad om op een vriendschappelijke wijze met hen te praten.

“Onze tweede Latijns-Amerikaanse Ontmoeting werd gekenmerkt door vreugde. Voor veel jongeren uit Latijns-Amerika is hun geloof in God nauw verbonden met levensvreugde, met de vreugde die voortkomt uit vriendschap en de ontmoeting met anderen. Het gaat hierbij niet om een makkelijke vreugde, om een vlucht uit moeilijkheden en lijden.” (Frère Alois in Rotterdam, 28/12/2010)

Amélia (Argentinië)

Ik heb de Pelgrimage van Vertrouwen beleefd als een ervaring van genade en gemeenschap in Christus. In Chili werden wij met open armen ontvangen. Zowel de pelgrims als de mensen die hen ontvingen, stelden hun hart open voor de wil van God en zijn handelen in ons. Het was een ervaring van verbroedering, waarin wij onze vreugde met elkaar konden delen, omdat wij allemaal kinderen van God zijn, en dus broers en zussen van elkaar, vandaag en alle dagen.

Wat mij diep heeft geraakt en verwonderd, is de hoop die wij mochten inademen, ieder van ons: pelgrims die hun wonden, hun lijden, hun vreugde met zich meedroegen – verbonden in de hoop op een betere wereld; een wereld waarin alle mensen vreedzaam kunnen leven in de liefde van Christus, waarin Hij ieder van ons onze eigen, unieke roeping doet kennen.

Door deze pelgrimage heeft de Heer er ook voor gezorgd dat mensen uit landen die elkaars burens zijn, hun deuren voor elkaar hebben opengezet. Zo is hun onderlinge verbondenheid versterkt door vriendschap en de ervaring van gemeenschap. Die open deuren hielpen ons om ons in het gebed nog sterker met elkaar te verbinden. De vrucht van het gebed reikt over alle grenzen heen en is zo krachtig, dat zij zichtbaar maakt, wat diep in ons verborgen was. Zo worden wij deelgenoten van Christus.

Francisco (Chili)

Het was voor mij een heel bijzondere ervaring om de Pelgrimage van Vertrouwen in Santiago mee te maken. Tijdens de ontmoeting heb ik meegeholpen met het uitdelen van de maaltijden. Eén van de dingen waar ik heel dankbaar voor ben, waren de ontmoetingen met jongeren uit andere landen. Het was heel bijzonder om voor even het leven te delen met zulke verschillende mensen, zowel qua taal, uiterlijk en gewoontes als qua cultuur.

Wat het meeste indruk op mij heeft gemaakt, was de eenvoud, vooral tijdens de gebeden. Die zetten mijn hart in vuur en vlam. We zongen liederen in verschillende talen en hadden allemaal hetzelfde verlangen naar een ontmoeting met God. Nooit heb ik in mijn leven zo sterk de aanwezigheid van God ervaren – ik zal die momenten nooit vergeten. Het was echt verbazingwekkend om te ontdekken hoe God zich zo duidelijk openbaart in de rijkdom van de verscheidenheid.

Tijdens de ontmoeting heb ik ook enkele workshops gevolgd. De eerste had als titel: “Hoop temidden van de humanitaire crisis in Haïti”. Het was heel indrukwekkend om de verhalen te horen van jongeren uit Haïti en om te merken met hoeveel kracht en vertrouwen zij de vreselijke moeilijkheden hebben doorstaan die hun land hebben getroffen en die heel hun sociale netwerk hebben verwoest. Een andere workshop was voor mij persoonlijk een bron van inspiratie: de ontmoeting met zusters die al tientallen jaren ‘op avontuur gaan met Jezus’, door tussen de armen te leven in de meest achtergestelde wijken van Santaigo. De getuigenissen over hun leven zijn zonder twijfel tekens van hoop die ons aansporen om verder te kijken dan onze eigen leefwereld. De ontmoeting in Santiago hebben me geholpen om mijn geloof te vernieuwen en om me nog eens bewust te worden van het feit dat onderlinge verschillen ons niet van elkaar hoeven te scheiden, maar juist toegangswegen bieden om eendrachtig samen te werken aan een wereld van verbroedering.

Almudena (Frankrijk)

Toen ik me opgaf om mee te helpen bij de voorbereiding van de Taizé-ontmoeting in Sanantiago, betekende dat: me vijf maanden lang toevertrouwen aan Gods leiding, zonder te weten wat die tijd zou brengen. De voorbereiding van de ontmoeting was een tijd vol van genade, van op weg zijn met de Heer, zowel letterlijk als figuurlijk! Wij hebben daadwerkelijk heel wat gepelgrimeerd langs de diverse plaatsen van het bisdom.

Het waren vijf maanden waarin ik, bij de bezoeken aan de parochies, samenwerkte met mensen die ik al gaandeweg beter leerde kennen. Vijf maanden waarin we een heel actieve Chileense kerk ontdekten, vijf maanden van ‘afhankelijk zijn’ van elkaar en van anderen, ook in de ontmoetingen met de verschillende voorbereidingsgroepen. Vijf vermoeiende maanden, die niet altijd gemakkelijk waren, omdat de vruchten van de voorbereiding zich lang verborgen hielden...

Maar het waren ook vijf maanden vol met bezoeken aan scholen, universiteiten en kerkelijke groepen om hen uit te nodigen deel te nemen aan de ontmoeting. Die uitnodiging werd niet altijd direct goed begrepen, omdat de ontmoetingen van Taizé niet passen in het ‘normale’ schema: je komt er samen, niet om je aan te sluiten bij een beweging, maar eenvoudigweg om met elkaar te bidden; niet om gezien te worden en je voor te doen als ‘beter dan de anderen’, maar om de vreugde van het christenzijn te delen. Niet om voor altijd samen te blijven, maar om je te herbronnen en dan terug te keren naar het dagelijks leven, om daarin hoop uit te stralen.